

El misteri de la pedra preciosa

Diuen que una vegada, fa molt de temps, un sabater va descobrir una pedra preciosa de gran valor. La pedra s'havia quedat enganxada a la sola d'una bota que el seu propietari li havia portat perquè la reparés. El sabater, que era pobre i tenia cinc fills, no sabia què fer. Si es quedava la pedra, podria vendre-la i en trauria un bon feix de diners. Si la lliurava a l'amo de les botes, es quedaria més tranquil i demostraria que era un home honrat. Al final, va decidir entregar-la al client sense explicar-ne res a ningú, ja que potser la pedra era seva i l'havia perduda.

Però la dona del sabater es va adonar de la troballa que havia fet el seu espòs i no entenia perquè ell l'havia guardada junt amb les botes del client. Fet i fet, res no demostrava que la pedra fos d'aquell senyor, que devia ser foraster perquè era la primera vegada que el veien.

Durant la nit, la dona es va despertar i se'n va anar, de puntetes, a l'obra on treballava el seu marit. Va buscar la pedra i, quan la va trobar, la va amagar en un lloc secret que només ella coneixia.

L'endemà al matí, el sabater va dir a l'esposa que havia d'anar a comprar material a la ciutat, perquè ja se li havia acabat la tela de folre i el fil de cosir el calçat. Li va demanar que s'ocupés d'atendre la clientela, i li va explicar que els paquets dels encàrrecs ja estaven preparats; cadascun d'ells tenia l'etiqueta amb el preu i el nom de qui el vindria a recollir.

Una estona després d'anar-se'n el sabater, va entrar a la botiga un home prim que no parava d'esternudar. Era l'home que havia encarregat la reparació de les botes on s'havia trobat la pedra incrustada. A l'instant, la dona va notar una esgarrifança mentre li donava la bossa amb les botes. El client se'n va adonar i li va preguntar perquè tremolava d'aquella manera. L'esposa del sabater va respondre que es devia haver refredat, i l'home va somriure d'una manera estrofolària.

A la tarda, quan va tornar el sabater, va trobar l'esposa al llit amb molta febre i pàl·lida com la neu. Va preparar el dinar per als fills i un bol de sopa per a la dona. Ella li va explicar que es trobava malalta des que havia atès el misteriós client. El sabater, preocupat per si els esternuts del desconegut li havien transmès alguna rara malaltia, va córrer a preguntar per tot el poble si algú coneixia aquell estranger. Ningú no en sabia res, però una senyora molt vella que tenia fama de ser una bruixa sàvia va sentir la crida desesperada de l'home i va dir que sabia qui era. El sabater, encuriós, va escoltar la dona.

El foraster provenia d'un país llunyà i havia estat un home humil però molt respectat. Si bé no era gaire fort, gaudia de bona salut fins que un dia, de sobte, no es va trobar bé. Els metges no comprenien l'origen de la malaltia, però un noi espavilat que estudiava medicina es va adonar que l'home s'havia començat a trobar malament el mateix dia en què una altra senyora del poble s'havia guarit d'una sofrença similar. L'estudiant va parlar amb la senyora i va descobrir

que ella també n'havia patit els primers símptomes just quan un altre senyor es recuperava d'aquella estranya malaltia. El noi va seguir investigant fins que va comprovar quin fet provocava el misteriós contagi: una pedra preciosa que, segons la llegenda, estava maleïda pels fantasmes d'una antiga família aristocràtica, els Forcadal. Si algú l'adquiria, alliberava del dolor a qui fins aleshores l'havia posseïda, però en patia els les conseqüències a partir d'aquell moment.

Van provar de llençar la joia i també de regalar-la, però l'home no es recuperava de la malaltia. Llavors, investigant els orígens de la pedra, van trobar un petit poema que deia:

"Si des que tens la pedra maleïda
et sents malament i no et pots curar,
aconsegueix que, per casualitat,
algú l'agafi amb la cara agraïda
i tot seguit la vulgui guardar
perquè tu n'estiguis alliberat."

En sentir aquelles paraules, el sabater va comprendre de seguida que la seva muller s'havia apropiat de l'enigmàtica pedra. La vella va aconsellar que respectessin l'escrit al peu de la lletra, i el sabater va començar a rumiar de quina manera algú podria agafar la pedra per pròpia voluntat.

De cop i volta, el sabater va recordar que el propietari del taller on treballava, un senyor esquifit i molt dèbil, es deia Forcadal de segon cognom. I va tenir una idea: regalar a l'amo de la finca una panera de fruita amb la pedra clavada a dintre d'una poma.

Així ho van fer, la dona es va recuperar i, com que el propietari era un descendent de la rica família que havia maleït la pedra, en comptes de posar-se més malalt es va refer, com per art de màgia, de tots els mals que patia.